

Nr 369.

Av herr **Lindman m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 20, angående försvarsväsendets ordnande.

I hans excellens statsministerns i Kungl. Maj:ts proposition nr 20 återgivna yttrande till statsrådsprotokollet anföres bland annat (sid. 7): »En försvarskraft, sådan som 1914 års organisation, jämkad och moderniserad efter krigets erfarenheter, skulle skänka, vore för visso väl motiverad av det utrikespolitiska läget, som icke på länge kan antagas bliva i avsevärd grad förbättrat.» Vi dela till fullo denna uppfattning, men måste å andra sidan medgiva, att det vid avvägandet av försvarsbördorna är nödvändigt att taga hänsyn till nu rådande statsfinansiella svårigheter.

Kungl. Maj:ts proposition angående försvarsväsendets ordnande synes oss i många avseenden innehålla goda riktlinjer för vidtagandet av de besparingar i fråga om försvarsväsendet, som nu äro nödvändiga. I vissa avseenden hava emellertid dessa besparingar enligt vår åsikt drivits allt för långt med åsidosättande av försvarskrav av den vikt, att de icke kunna undanskjutas utan att allt för mycket äventyra försvarsorganisationens effektivitet.

Vi anse det därför nödvändigt att föreslå en del ändringar i det framlagda förslaget till försvarsorganisation. De ekonomiska förhållandena göra det naturligtvis till en trängande nödvändighet att därvid i möjligaste mån undvika ökade kostnader. Emellertid ha vi icke funnit det möjligt att föreslå några ändringar av Kungl. Maj:ts proposition, som kunna föranleda besparingar, varför det blir nödvändigt att något öka kostnadsramen.

Inom lantförsvaret måste ändringar vidtagas för att

- a) bättre tillgodose kustfästningarnas behov av infanteribesättning, samt
- b) förse armén med självständigt kavalleri.

Av allra största betydelse vore tvivelsutan även att öka utbildningstiden särskilt för huvuddelen av infanteriets värnpliktiga, då det icke torde vara möjligt att med föreslagen utbildningstid uppsätta trupper, som genast äro strids- och operationsdugliga, ävensom att möjliggöra uppsättandet av reservtrupper och öka tillgången på tungt artilleri. Då det emellertid med hänsyn till det statsfinansiella läget och ställningen i riksdagen icke torde vara möjligt att nu ernå både ett bibehållande av organisationen och en utökning av övningstiden i jämförelse med Kungl. Maj:ts förslag, har det i valet mellan dessa båda önskemål syntts oss mest angeläget att söka bevara så mycket som möjligt av den nuvarande organisationen såsom ut-

görande förutsättningen för uttagande vid krigstillfälle av hela folkets värmkraft. Av dessa skäl hava vi ansett oss för närvarande icke böra framställa krav på ökad utbildningstid och övriga förbättringar, som vi eljest finna erforderliga.¹⁾

a) Kustfästningarnas behov av infanteribesättning.

Kungl. Maj:t har föreslagit indragning av de båda kustfästningsinfanteriregementena. Såsom ersättning härför föreslås en ökning av Kronobergs regemente och Norra skånska infanteriregementet, respektive Svea och Göta livgarden, varigenom besättningstrupper för Karlskrona och Vaxholms fästningar skulle kunna uppsättas utan minskning av de i arméfördelningarna ingående infanteritruppförbanden. Såsom skäl för detta förfaringssätt angives endast nödvändigheten av att göra besparingar. Ur såväl organisatorisk som krigsberedskapens synpunkt anse vi emellertid de föreslagna åtgärderna vara förenade med allvarliga olägenheter.

Redan vid framförandet av förslag om uppsättande av ifrågavarande truppförband framhölls vikten av att desamma förlades till respektive fästningar, och de då anförda synpunkterna äga fortfarande aktuellt värde. I av chefen för generalstaben år 1900 avgivet förslag till ny härordning anföres i detta avseende följande: »Om en fästning — framför allt en sådan, som är belägen vid kusten eller i närheten av gränsen — skall kunna med framgång försvaras vid krig, är det i hög grad önskvärt, att den har sin motsvarande fredsbesättning. Det kan nämligen icke vara rådligt eller med lägets krav överensstämmande, att först åtskilliga dagar efter mobiliseringsorderns utfärdande de första för fästningen avsedda, uti vederbörliga mobiliseringsplaner upptagna infanteritruppdelarna anlända till densamma, utan bör det i fred finnas en besättning, som bildar stommen för krigsbesättningen och på samma gång är en säkerhetsbesättning, som är i stånd att avvärja överrumplingsförsök eller dylikt, vare sig omedelbart före eller efter tidpunkten för själva krigsutbrottet.

Om en kust- eller gränsfästning icke har någon fredsbesättning, d. v. s. en besättning, som är förlagd inom densamma eller uti dess omedelbara närhet, är det fara värt, att den dit vid krigsutbrott avdelade, måhända för sent ankommande besättningsstyrkan icke förmår att fylla sin uppgift till följd av sin obekantskap med de nya förhållanden, i vilka den bliver försatt. Spanings- och bevakningstjänsten från en kustfästning är något helt annat än i fältkriget; avståndsbedömningen och eldstriden komma att i fästningskriget utföras under helt andra villkor och förutsättningar än i vanliga operationer; förberedelser böra i fred vidtagas för de vid krigstillfälle erforderliga förpost- och bevakningsanordningarna. Med dessa och flera andra för fästningsförsvaret säregna uppgifter bör den i krigstid be-

¹⁾ Vissa av undertecknade hava ansett, att frågan om en utsträckning av övningstiden bör bringas under riksdagens prövning och hava i särskild motion framställt yrkanden i enlighet med denna uppfattning.

hövliga besättningsstyrkan, framför allt befäls- och underbefälskadra, vara fullt förtrogen, och detta kan den ej bliva, utan att den är förlagd till fästningen redan i fred. Såsom redan antytts, äro nu uti mobiliseringsplanerna särskilda för fästningen avsedda trupper beräknade, men att förhållandena i dessa avseenden icke kunna bliva ordnade på ett fullt tillfredsställande sätt, förrän kadern och stammen för krigsbesättningen redan under fred är på ort och ställe, torde icke tarva något vidare bevis eller någon ytterligare utläggning.»

Vana vid och övning i utförande av sjötransporter är särskilt vid ifrågavarande kustfästningar av utomordentligt stor betydelse, och härtill bör därför hänsyn tagas.

Dessa krav anse vi icke i tillbörlig grad beaktade genom Kungl. Maj:ts förslag. Enligt propositionen skall ena hälften av den årliga värnpliktskontingent, som nu tillföres Karlskrona grenadjärregemente, efter detta regementes indragning erhålla sin utbildning vid Kronobergs regemente, under det att andra hälften skall utbildas vid Norra skånska infanteriregementet. De nu vid Vaxholms grenadjärregemente utbildade värnpliktiga skola efter regementets indragning utbildas vid Svea och Göta livgarden. Dessa organisatoriska förändringar komma att medföra den konsekvensen, att de båda kustfästningarna i fredstid praktiskt taget helt blottas på infanteribesättning utom vid de tillfällen, då infanteritrupp i och för övningar förlagts dit. Härtill kommer, att sådan förläggning och övning knappast kan ske i den utsträckning, att de infanteritruppförband, vilka skola i krig övertaga försvaret av fästningsverken, erhålla vare sig speciell utbildning för fästningskriget eller kunna göras förtrogna med fästningsområdenas terräng- med flera förhållanden. Genom det förhållandet, att propositionen icke heller upptagit någon för den blivande infanteribesättningen inom vardera av här berörda fästningar gemensam chef, som är ansvarig för personalens specialutbildning, blir sannolikheten för en effektiv sådan än mer illusorisk. En gemensam chef är behövlig även med hänsyn därtill, att han i egenskap av infanteribefälhavare i fästningen redan i fredstid måste handlägga en hel del frågor rörande fästningens försvar, såsom den blivande besättningens mobilisering och användning inom fästningen, de olika försvarsfronternas anläggande och förstärkande m. m.

Generalskommissionen, som förutsätter, att övningarna för den till besättningstrupp avsedda personalen i viss utsträckning komma att förläggas till vederbörlig fästning, framhåller också, att detta av flera skäl sannolikt icke kan ske i den omfattning; att önskvärd kännedom om försvarsområdet och om de olika försvarsanläggningarna kan förvärfvas eller nöjaktig färdighet vinnas i att lösa de särskilda uppgifter, vilka tillkomma infanteribesättningen inom en kustfästning. Kommissionen anser därför, att det föreslagna sättet att förse kustfästningarna med infanteribesättning icke är tillfredsställande. I propositionen anföres, att marinens myndigheter ock

hava avstyrkt indragandet av dessa truppförband. Chefen för kustartilleriet anför såsom skäl härför bland annat följande:

»I en kustfästning är samarbetet mellan fästningsinfanteriet och kustartilleriet av allra största betydelse ej blott i krigstid utan jämväl i fredstid. Detta är desto mera nödvändigt, som infanteriet i krigstid har en stor del av bevakningen av fästningens sjöfront sig anförtrodd. För att kunna göras lämpat för en sådan uppgift tarvas en under flera års tjänstgöring i kustfästning och under upprepade samövningar inhämtad vana att finna sig till rätta i vissa, marinen berörande förhållanden, såsom

sjötransporter,

båttjänst,

strandbevakning,

signalering med marinen,

särskiljande av fartygstyper m. m.

Det är givet, att en från infanteriets vanliga förflyttningsätt så avvikande transportform som de i en kustfästning ofta förekommande sjötransporterna, vilka måste kunna utföras såväl nattetid som under dager, måste göras till föremål för upprepade övningar. Med den ringa båtmaterial, som i regel står till förfogande i våra kustfästningar, är det dessutom av behovet påkallat, att transporterna ske snabbt, varför tiden för i- och urlastningar måste nedbringas till den minsta möjliga. Detta låter sig endast göra med personal, van vid dylika företag. Däri oövad trupp ej endast fördröjer en sjötransport, erfarenheten visar, att den därjämte kan röja densamma genom sin oförmåga att uppträda tyst och lugnt i de nya och oväntade situationer, som därunder uppstå. Omsorgsfullt bedrivna övningar i båttjänst och sjötransporter äro därför oundgängligen nödvändiga för de infanteritrupper, som skola deltaga i kustfästningsförsvaret.

Beträffande strandbevakning, signalering med marinen och särskiljande av olika fartygstyper m. m. vill jag framhålla, att det, därest ett gott resultat skall vinnas av samarbetet mellan infanteriets och kustartilleriets bevakningsenheter, är nödvändigt, att infanteribesättningarna redan i fredstid övas inom kustfästningarna, på det att den erforderliga erfarenheten och kunskapen om dessa viktiga utbildningsgrenar må erhållas. För strandbevakningens rätta uppförande är det exempelvis ofta nödvändigt att hava en viss kännedom om farvattnets inom bevakningsområdet beskaffenhet och farbarhet, att kunna mottaga och avgiva signalmeddelanden från och till egna fartyg och båtar samt att kunna igenkänna olika slag av fartygstyper. Misstag i sistnämnda hänseenden kunna bliva ödesdigra, varpå krigshistorien ingalunda saknar exempel.

En ingående kännedom om sättet för mötande av fientliga landstigningsföretag, ävensom om fästningsförsvarets organisation och de lokala förhållandena i övrigt, äro ävenledes nödvändiga villkor för en framgångsrik

verksamhet; en sådan kännedom kan dock endast förvärfvas genom ständigt upprepade övningar inom vederbörlig kustfästning.

För kustartilleriets vidkommande och främst för dess rörliga artilleriformationer förefinnes stort behov av att utan omgång kunna för övningar under fältmässiga förhållanden påräkna medverkan av det vapenslag, med vilket det i stor utsträckning skall samarbeta i krigstid. Det är därför i hög grad att befara, att man genom borttagande av de nämnda infanteriregementena skulle försvåra och förringa värdet av utbildningsarbetet vid kustartilleriet, framför allt vid dess rörliga artilleriformationer.»

Av synnerlig vikt är att omedelbart vid krigsutbrottet äga trupper för fästningsförsvaret till förfogande. Vid krigsutbrott kan eljest den situationen inträda, att kustfästningarna under det betydelsefulla första skedet av kriget sakna kvalificerad besättning. I all synnerhet föreligger denna fara beträffande Karlskrona, som genom sitt läge m. m. är mera hotat av en överrumpling, samtidigt som avstånden från Kristianstad och Växjö äro ganska betydande. Det kan säkerligen i vissa fall bliva förenat med icke obetydliga svårigheter att tillräckligt snabbt föra fram de mobiliserade truppförbanden från utrustningsorterna till fästningarna. Detta senare gäller särskilt den del av Karlskrona fästningsbesättning, som skall utrustas i Kristianstad och därefter transporteras till Karlskrona. Blekinge kustbanor kunna på ett flertal platser lätt beskjas från havet; därest transporten drages upp över Älmhult—Alvesta, försenas infanteribesättningens framkomst, och därmed äventyras fästningens försvar. Därest förråd för truppförbandens utrustning m. m. upplägges i fästningarna i stället för å vederbörliga regementens förläggningssorter, uppstå avsevärda olägenheter både beträffande förrådets handhavande i fred och för utrustningsarbetet vid mobilisering. Vid bedömande av förslaget om Karlskrona grenadjarregementes indragning synes oss hänsyn även böra tagas till befolkningens önsknigar, på det sätt att de värnpliktiga från Blekinge icke berövas förmånen av att få vapenövas inom det egna landskapet.

Såsom ett bevis för vilken betydelse högsta krigsledningen år 1914, då krigsfara ansågs föreligga, tillmätte behovet av besättningar i kustfästningarna må till sist anföras, att två av de fyra regementen, som mobiliserades å fastlandet, utgjordes just av de båda kustfästningsinfanteriregementena.

Det synes oss med hänsyn till ovan anförda förhållanden nödvändigt att bibehålla Karlskrona och Vaxholms grenadjarregementen. Av ekonomiska skäl hava vi dock, i likhet med vad högerreservanterna inom försvarsrevisionen och chefen för generalstaben i sitt besparingsförslag förorda, ansett, att vartdera regementet bör i fred organiseras på endast två bataljoner. Staten skulle då erhålla följande sammansättning:

Officerare:	21 vicekorpraler,
1 överste och chef,	30 volontärer,
1 överstelöjtnant,	1 sjukvårdsfurir av 1. klassen,
1 major,	1 » » 2. » ,
10 kaptener,	1 sjukvårdskorpral,
19 löjtnanter och fänrikar.	1 sjukvårdsvicekorpral,
	2 sjukvårdssoldater,
Sekundofficerare:	1 hovslagarvicekorpral,
1 sekundlöjtnant,	1 vapenhantverkarefurir av 2. kl.,
7 fanjunkare,	1 vapenhantverkarekorpral,
13 sergeanter.	1 vapenhantverkaresoldat.
Manskap:	Musikpersonal.
10 furirer av 1. klassen,	Civilmilitär personal.
18 » » 2. » ,	Civil personal.
21 korpraler,	Pensionerad personal.

} Samma personal,
som i propositionen
uppföres vid Liv-
regementets gre-
nadjärer.

Därtill komma läkare, regementsintendent m. m. i respektive stater.

Kostnaderna för den sålunda föreslagna staten hava vi beräknat uppgå till omkring 420,000 kronor eller 250,000 kronor mer än vad i Kungl. Maj:ts förslag upptages för ökning av staterna vid Kronobergs regemente och Norra skånska infanteriregementet (Svea och Göta livgarden). Därtill komma de ökade kostnaderna för kasernunderhåll, uppvärmning och belysning m. m., vilka kunna beräknas till högst 150,000 kronor. Sammanlagda merkostnaden per regemente över Kungl. Maj:ts förslag torde därför icke överstiga 400,000 kronor.

Vid bedömande av kostnadsfrågan bör även tagas i betraktande, att såväl Karlskrona som Vaxholm komma att i händelse av där förlagt infanteriregementes indragning få vidkännas avsevärda ekonomiska förluster. Drätselkammaren i Karlskrona har gjort en utredning rörande de ekonomiska konsekvenserna för staden av den ifrågasatta indragningen och framhåller däri, att kommunens inkomster skulle direkt minskas med cirka 81,400 kronor. Övriga förluster för stadens handel och näringsliv uppskattas till 100,000-tals kronor årligen. Allt detta skulle resultera i en ökad skatt av omkring 1 krona per bevillningskrona. Därest staten befines skyldig att lämna kommunerna ersättning för lidna förluster, komma de summor, som under en följd av år måste utanordnas för tillgodoseende av dessa ersättningsanspråk, att stiga till avsevärda belopp.

b) Arméns förseende med självständigt kavalleri.

Kungl. Maj:t föreslår, på grund av därmed förenade besparingar, indragning av kavalleritruppförband till den omfattning, att självständigt kavalleri fullständigt uteslutes ur härorganisationen.

Sedan gammalt har inom varje armé s. k. självständigt kavalleri förefunnits. I regeln har detta kavalleri varit organiserat i divisioner (fördelningar) om två eller tre brigader jämte artilleri m. fl. specialtruppslag. Efter kriget saknas icke i de länder, vilka haft direkt krigserfarenhet att bygga på, sådana huvudsakligen av kavalleri bestående självständiga förband. Sådana synas också hos oss behöfliga och kanske av ännu större värde än i många andra länder.

Det självständiga kavalleriets uppgifter äro i stort sett tvenne: dels den vidsträcktare, strategiska spaningen och dels den rörliga stridsverksamheten.

Vad den strategiska spaningen beträffar, har visserligen det under de senare åren allt mer utvecklade flygväsendet övertagit en stor del av därtill hörande uppgifter. Härmed är emellertid ingalunda sagt, att flygspaningen kan ersätta kavallerispaningen. Spaningen från luften är mycket beroende på väderlek och ljusförhållanden samt den terräng, i vilken fienden uppträder, och svårigheterna i dessa hänseenden kunna ofta nog vara av den art, att flygspaningen icke kan äga rum eller ock att den blir utan resultat.

Vad våra förhållanden beträffar, synes den ofta skogbevuxta terrängen å våra sannolika krigsskådeplatser samt det under långa tider av året tidigt inträdande mörkret jämte vissa andra klimatiska omständigheter (bl. a. de särskilt i Norrland ofta förekommande dimmorna) åstadkomma ganska avsevärda svårigheter för flygspaningens utförande. En från luften vunnna överblick måste vidare kompletteras genom kavallerispaning, vilken det åligger att hålla kännning med fienden och ständigt kontrollera hans förhållanden. Endast genom markspaningsorgan kunna fångar tagas, varigenom ofta nog de bästa upplysningar om fienden erhållas. I de utländska, på krigserfarenheternas grund organiserade arméerna betonas också starkt den erforderliga samverkan mellan flygspaning och kavallerispaning. I betydligt högre grad än vad fallet är å kontinenten synes hos oss erfordras kavalleri för den självständiga, vidsträckt spaningen.

Krigserfarenheterna visa tydligt fördelarna av att disponera lättrorliga, eldstarka förband. För striden äga de modernt organiserade självständiga kavalleriförbanden ett betydande värde på grund av sin lättrorlighet i förening med stor eldkraft. Genom förmåga av hastig utveckling och hastig förflyttning från en stridsterräng till en annan kunna de täcka relativt stora fronter. Ett kavalleriförband kan således med fördel användas, då det gäller att binda och uppehålla en anryckande fiende; denne tvingas på grund av det rörligt förda försvaret till tidsödande utveckling. Då våra eventuella krigsskådeplatser äro vidsträckta i förhållande till vår armés styrka, torde ofta fall kunna inträffa, då det gäller att med jämförelsevis svaga krafter binda en fiende å en viss frontdel, och för detta ändamål lämpar sig väl ett rörligt kavalleriförband. Kavalleriets snabbhet lämpar det även till överraskande företag mot fiendens förbindelser och flanker.

Det kavalleri, som enligt propositionen avses för arméfördelningarna, är ej starkare, än att det — med hänsyn till de vidsträckta fronter, våra operativa enheter komma att sträcka sig över och den ofta ööverskådliga och brutna terrängen — fullt ut tages i anspråk för arméförvaltningens eget behov. Man torde knappast kunnat sammansätta självständigt kavalleri genom att därför taga erforderliga styrkor ur fördelningskavalleriet.

De skäl, som av oss ovan anförts och vilka även av chefen för generalstaben påvisas (sid. 30 i prop.) för att allt fortfarande bibehålla ett självständigt kavalleri av icke alltför ringa styrka, finna vi mycket tungt vägande. I detta sammanhang kan påpekas, att även försvarsrevisionen finner det nödvändigt, att något kavalleri finnes utöver det i arméfördelningarna ingående, och föreslår för detta ändamål allenast ett regemente; högerreservanterna bibehålla dock en brigad. Chefen för generalstaben finner önskvärt att minska den nuvarande kavallerifördelningen med endast en bataljon — från nuvarande fyra till tre — men har av ekonomiska skäl i sitt besparingsförslag upptagit en brigad om två bataljoner. En jämförelse mellan kavalleriets styrka i förhållande till övriga trupper inom vår försvarsorganisation och nutida främmande arméer visar, att även efter en ökning med en brigad det svenska kavalleriet kommer att bli relativt svagt; krigserfarenheterna synas sålunda otvetydigt tala för, att åtminstone någon del av den nuvarande kavallerifördelningen bibehålles. I överensstämmelse med högerreservanterna inom försvarsrevisionen och chefens för generalstaben förslag anse vi oss därför böra föreslå, att i härordningen bör utöver i propositionen upptagna truppförband ingå en kavalleribrigad, förslagsvis benämnd Skånska kavalleribrigaden samt bestående av Kronprinsens husarregemente och Skånska dragonregementet, vardera om en bataljon och med bibehållande av sina gamla namn. Brigaden bör förläggas till Ystad, där erforderligt utrymme finnes. Genom en sådan sammanslagning av truppförbanden med förläggning i ett etablissement uppstå betydande besparingar i administrativt avseende.

För den sålunda av oss föreslagna Skånska kavalleribrigaden bör staten i möjligaste mån så avpassas, att brigaden i sin helhet kommer att omfatta styrkan av två fördelningskavalleriregementen, med de smärre jämkningar, som på grund av den gemensamma förläggningen kunna vara betingade; såsom brigadchef upptages en överste och såsom chef för vardera bataljonen en regementsofficer, varjämte ytterligare en regementsofficer bör stå till förfogande såsom kasernofficer, mob. officer etc. Statens sammansättning kommer då att bli:

Officerare:

1 överste och chef,
1 överstelöjtnant,
2 majorer,
11 ryttmästare,
30 löjtnanter och fänrikar.

Sekundofficerare:

1 sekundlöjtnant,
9 fanjunkare,
17 sergeanter.

Manskap:	1 musikkorpral,
10 furirer av 1. klassen,	1 musikvicekorpral,
38 » » 2. »	2 musikvolontärer och
45 korpraler,	3 musikelever.
360 volontärer,	
2 sjukvårdsfurirer av 2. klassen,	Civilmilitär personal:
2 sjukvårdskorpraler,	1 regementsläkare,
4 sjukvårdsryttare,	1 regementsveterinär,
2 hovslagarfurirer av 2. klassen,	1 bataljonsveterinär och
8 hovslagarkorpraler,	2 vapenhantverkare.
8 hovslagarryttare och	
2 gevärshantverkarkorpraler.	Civil personal:

1 regementspastor.

Musikpersonal:
 1 musiksergeant,
 1 musikfurir av 1. klassen,
 1 musikfurir av 2. klassen,

Pensionerad personal:
 4 sekundofficerare.

Härtill kommer 1 kapten (regementsintendent) å intendenturkårens stat. Antalet stamhästar har i Kungl. Maj:ts förslag beräknats till 130 för varje ridande skvadron vid fördelningskavalleriregementet. Vad Skånska kavalleribrigaden beträffar, torde det för kostnadernas nedbringande vara möjligt att bestämma ett något mindre antal stamhästar. Varje skvadron inom brigaden har därför i enlighet med chefens för generalstaben »besparingsförslag» beräknats erhålla 105 stamhästar. Ur mobiliseringssynpunkt torde en ytterligare minskning av antalet stamhästar icke kunna ske, särskilt med hänsyn till, att tillgången på för ridbruk användbara hästar i enskild ägo är stadd i väsentlig nedgång.

För kostnadernas nedbringande torde man även böra taga i övervägande, huruvida icke det i chefens för generalstaben »besparingsförslag» upptagna utackorderingssystemet borde komma till användning.

I detta sammanhang bör påpekas, att en indragning av kavalleriet i den av Kungl. Maj:t föreslagna utsträckningen sannolikt skulle ha en mycket olycksdiger inverkan på vår inhemska avel av för krigsbruk lämpliga hästar och därmed också på den för ett krigs förande så viktiga tillgången å dylika hästar inom landet. Genom den av Kungl. Maj:t föreslagna indragningen skulle antalet stamhästar vid armén minskas från nuvarande 11,132 till 6,552 och enbart vid i Skåne förlagda truppförband från nu befintliga 3,553 hästar till endast 873. Dessa siffror torde vara nog för att visa, att de personer, som nu uppföda för remonter avsedda hästar, komma att under de närmaste åren lida mycket betydande förluster och detta i den grad, att fara för hela den varmblodiga hästaveln uppstår. Därmed äro årtiondens framgångsrika arbete och ekonomiska uppoffringar tillspillogivna och betydande såväl militära som nationalekonomiska värden förlorade.

Årskontingenten av brigaden tilldelade vapenföra värnpliktiga synes, med hänsyn till det lägre stamhäftantalet per skvadron, böra beräknas något lägre än vid fördelningskavalleriet. Kontingenten beräkna vi till 200 man, varigenom med frånräkning av 4 % avgång före inställelsen till första tjänstgöring skulle på varje skvadron komma 24 man. Tillgång på värnpliktiga för kavalleribrigaden bör beredas genom att antalet värnpliktiga i linjetjänst ökas på sätt, som vi i särskild motion föreslagit.

Därest på ovan föreslaget sätt kasernen i Ystad tages i anspråk för kavalleriets räkning, måste andra anordningar än de av Kungl. Maj:t föreslagna vidtagas för förläggning av Södra skånska infanteriregementet. Därför synas åtminstone tillsvidare kavallerietablisementen i Malmö och Landskrona kunna tagas i anspråk.

Kostnaderna.

Årliga kostnader.

Kostnaderna för den av oss föreslagna ökningen av organisationen ha, med användande av samma beräkningsgrunder och à-pris som i Kungl. Maj:ts förslag, beräknats sålunda.

I. Kustfästningarnas behov av infanteribesättning.

Ett regemente.

Löner för den aktiva personalen med avdrag för den av Kungl. Maj:t föreslagna kaderökningen vid Svea och Göta livgarden, resp. Kronobergs och Norra skånska infanteriregementena.....	kr. 250,000: —	
Övriga kostnader (byggnaders underhåll, bränsle, lyse, det fast anställda manskapets underhåll m. m.).....	» 150,000: —	
	Säger kr. 400,000: —	
För ytterligare ett regemente.....	» 400,000: —	800,000: —

II. Arméns förseende med självständigt kavalleri.

(Skånska kavalleribrigaden.)

Löner för den aktiva personalen.....	kr. 720,000: —	
Underhåll för det fast anställda manskapet	» 270,000: —	
» » värnpliktiga	» 115,000: —	
Remontering och underhåll av hästar	» 570,000: —	
Övriga kostnader	» 225,000: —	1,900,000: —
	Summa kr. 2,700,000: —	

På grund av vad vi sålunda anfört, få vi hemställa, att riksdagen måtte besluta,

att Karlskrona och Vaxholms grenadjärregementen skola bibehållas och att på vartdera av dessa regementens stater uppföras:

Officerare.

1 överste och chef,
1 överstelöjtnant,
1 major,
10 kaptener,
19 löjtnanter och fänrikar.

Sekundofficerare.

1 sekundlöjtnant,
7 fanjunkare,
13 sergeanter.

Manskap.

10 furirer av 1. klassen,
18 » » 2. » ,
21 korpraler,

21 vicekorpraler,
30 volontärer,
1 sjukvårdsfurir av 1. klassen,
1 » » 2. » ,
1 sjukvårdskorpral,
1 sjukvårdsvicekorpral,
2 sjukvårdssoldater,
1 hovslagarvicekorpral,
1 vapenhantverkarfurir av 2. klassen,
1 vapenhantverkarkorpral,
1 vapenhantverkarsoldat.

Musikpersonal.**Civilmilitär personal.****Civil personal.****Pensionerad personal.**

Samma personal som i propositionen uppföres vid Livregementets grenadjärer.

I samband därmed minskas staten för Svea och Göta livgarden samt Kronobergs regemente och Norra skånska infanteriregementet med för vardera: 1 major, 2 kaptener, 5 löjtnanter, 2 fanjunkare, 2 sergeanter, 12 furirer, 8 korpraler, 8 vicekorpraler och 6 volontärer ävensom för Kronobergs regemente: med ytterligare 1 kapten, samt att Skånska dragonregementet och Kronprinsens husarregemente skola bibehållas och sammanläs till en brigad — Skånska kavalleribrigaden — med en sammanlagd styrka ungefär motsvarande två fördelningskavalleriregementen och att på brigadens stat uppföres:

Officerare.

1 överste och chef,
1 överstelöjtnant,
2 majorer,
11 ryttmästare,
30 löjtnanter och fänrikar.

Sekundofficerare.

1 sekundlöjtnant,
9 fanjunkare,
17 sergeanter.

Manskap.

10 furirer av 1. klassen,
38 » » 2. » ,
45 korpraler,
360 volontärer,
2 sjukvårdsfurirer av 2. klassen,
2 sjukvårdskorpraler,
4 sjukvårdsryttare,
2 hovslagarfurirer av 2. klassen,
8 hovslagarkorpraler,
8 hovslagarryttare,
2 vapenhantverkarkorpraler.

Musikpersonal.

- 1 musiksergeant,
 1 musikfurir av 1. klassen,
 1 » » 2. » ,
 1 musikkorporal,
 1 musikvicekorporal,
 2 musikvolontärer,
 3 musikelever.

Civilmilitär personal.

- 1 regementsläkare,
 1 regementsveterinär,

- 1 bataljonsveterinär,
 2 vapenhantverkare.

Civil personal.

- 1 regementspastor.

Pensionerad personal.

- 4 sekundofficerare
 samt å intendenturkårens stat 1 in-
 tendent.

Stockholm den 25 februari 1924.

<i>P. Nilsson</i> i Bonarp.	<i>J. Fjellman.</i>	<i>Arvid Lindman.</i>
<i>Per Pehrsson.</i>	<i>Bertha Wellin.</i>	<i>Cl. Lindskog.</i>
<i>Axel Eurén.</i>	<i>Oscar N. Olsson.</i>	<i>O. Silfverschild.</i>
<i>L. L. Lorichs.</i>	<i>Bj. Holmgren.</i>	<i>Nils Holmström.</i>
<i>G. A. Björkman.</i>	<i>John Jönsson.</i>	<i>Edvin Leffler.</i>
<i>N. E. Nilsson.</i>	<i>Carl Ros.</i>	<i>Erik Uddenberg.</i>
<i>Dan. Poppius.</i>	<i>Erik Nylander.</i>	<i>Erik Laurén.</i>
<i>H. Kinnanson.</i>	<i>Oscar Lundquist.</i>	<i>Adolf Wallerius.</i>
<i>Carl Arv. Anderson.</i>	<i>Sven Persson.</i>	<i>Cornelius Olsson.</i>
<i>Karl Starbäck.</i>	<i>Richard Hermelin.</i>	<i>Harry Weibull.</i>
<i>P. M. Olsson.</i>	<i>Nils Winkler.</i>	<i>Gust. A. Gustafsson.</i>
<i>P. Valerius Olsson.</i>	<i>Edvard Lithander.</i>	<i>David Norman.</i>
	<i>Th. af Ekenstam.</i>	<i>E. O. Magnusson.</i>